ВАРТОВИЙ.

ЖОВТЕНЬ 1926 р. ПРАГА.

В І Д Р Е Д А К Ц І Ї.

Випускаючи „ВАРТОВОГО", ми надаємо йому характер місцевого бюлетеня, в котрому саме т е п е р виросла потреба. Будемо стояти на варті, розбиваючи організовану павутину брехні московських окупантів та їх української челяді, поборюючи разом з тим рабську психіку яничар. Будемо ми боротися з чорною реакцією та очкурництвом української еміграції, бо ми свідоми того, що боротися проти насильства, яке твориться над українським народом можна і треба лишень шляхом р е в о л ю ц і й н и м, шляхом смілого та гордого поступу до визволення т р у д о в о г о великого народу українсь-кого

-ооОоо-

I

ЩО РОБИТИ.

Це питання, котре в сучасний момент найбільше хвилює думку звичайного пересічного студента і взагалі емігранта, а особливо тієї частини української еміграції, що закінчила або є на передодні закінчення високих шкіл. І справді, коли попередні роки цієї еміграції пройшли в безупиному напруженню та роботі на високих школах, коли була ціль - закінчення освіти - то тепер, закінчивши студії, приходиться думати над тим, що коли емігрантська проблема не може в скорім часі з а г а л ь н о р о з р і ш и т и с я, то яка ж доля української еміграції в майбутньому? Це питання найбільшого значіння почало набірати від весни минулого року. Рік 21-22 визначився найбільшою кількостью прибувших до Ч.С.Р. студентів. Рік 26 дав найбільшу кількість укінчивших високі школи. Десятки інженерів, докторів права, філософії, медицини, закінчують студії і разом з одержанням дипломів зостаються без праці й хліба. А це ж та молодь, що думала про культурну працю в своїй Країні для українського народу. В умовах-же емігрантського життя, в боротьбі за шматок хліба на чужині, більшости еміграції приходиться віддавати весь час на здобуття прожиточного мінімума і займатися неважанною працею. Отже зрозуміло, чому ця частина еміграції приходить до думки п р а ц ю в а т и на користь с в о г о н а р о д у серед нього, навіть в сьогочасних умовах чужого панування. І от вона шукає шляхів такого повернення додому, при котрому можно зберегти свою людську та громодянську гідність. Одначе ,іх шляхів поки нема.

Дві частини людей розріжняє Україна по між тих, що повертаються. Одна - зміновіховська. Тяжкий і до божевілля ганебний шлях проходять вони ще тут. Шлях приниження, самоспльовання і рабського вислужування - і за це все їх там на Україні, називають... зрадниками. З погордою та з недовіррям дивиться на їх рідне село, те село, що вбачало в еміграції

своїх оборонців.І скілько не будуть твердити ріжні зміновіховці,що український народ засудив политичну еміґрацію на нічим не оправдану смерть,ми знаємо з відомостей, які безпосередньо приходять з України, що народні маси з пошаною ставяться до тих людей що на вигнанню,серед несприятливих умов провадять працю,наслідки якої все більше і більше відчуваються на Вкраїні.З тих же відомостеї ми знаємо і про відношення до зміновіховців.Українське селянство о с о б л и в о з великою ворожнечою ставиться до зміновіховців,які за кордоном, де не має Г.П.У.,де не має специфічних комуністичних" умов,роблятся комуністами іповертаються до дому зрадником, бо лишень за таких вважає їх український нарід.Серед комуністів, д і й с н и х к о м у н і с т і в вони користуються в свою чергу зневагою і недовіррям.Вони не хочуть зрозуміти що серед н а с т о я щ и х комуністів,вони ніколи не знайдуть оправдання зміновіхіства,ніколи д і й с н і комуністи не оправдають там у себе,самоопльовання,улесливости,зради . .

Друга частина це ті,що повертаються з обличчям людини.Вони якось минають ріжні радянські" спілки,тут на еміґрації,а повернувши до дому віддаються непомітній,але творчій праці.Вони і тут і там не втрачають людської та громадської гідности.Повертаючись на Вкраїну вони йдуть в склад її діючих сил і займають серед свого народу місця,які відповідають їх поглядам . Таким чином вони знову входять в життя, з котрого вибила їх большовицька навала.

Але цім шляхом удається повертатися небагатьом.Ним могуть скористуватися лише де-які.І в цьому перша вина зміновіховців, які утворили специфічні умови повертання. Вони своєю рабською улесливостью,своїм огидним безличчям і вислужуванням створили умови,при котрих еміґрація,що не втратила своєї п р о с т о л ю д с ь к о ї гідности не можливо в честний спосіб повер-

татися до дому.Ці зміновіховці,з котрих де-хто одверто зазначає,що до них там на Вкраїні,комуністи ставляться так саме,як колись в р.1920 українські козаки ставилися до денікінців,що попали в Українську Армію,підкреслюючи це на кожному кроці,недовіряючи,третіруючи,тут на еміграції з себе удають більших" комуністів і непомірно більших"рабів-злодіїв.

Якось навіть ніяково дивитися на цих учорашніх хліборобів,членів гетьманської "Січі" та Армади Спаса" /є і такі серед них/ які сьогодня намагаються слинявити Маркса.Йдучи шляхом ріжних Харусів - учорашніх погромщиків,а сьогоднящих д'ячків від комунізму.Ріжні отамани-на сумлінню яких лежать десятки а може й тисячи розграблених тазгвалтованих і забитих в авангарді зміновіховства.Ім немає чому дивуватися.Це люде в яких надто розвинута мімікрія,це люде,що продаються серед білого дня всім і кожному,а тому треба памятати,що Кесареве віддати кесареві.

І тому,борючися за можливість праці на Україні,себ-то за можливість гідного повороту,треба боротися з тим огидним з'явищем роспаду й зрадництва,яким є українське зміновіхствр.

-о- Мик.Кочанівський.

В І Д Р Е Д А К Ц І Ї.

Між иншим В.Винниченко видає брошуру про потребу повороту до дому.Текст брошури ми мали в руках і тому можемо сказати про неї наперед кілька слів.

В своїй брошурі В.Винниченко доводить,що хоч влада більшовиків і окупанська,і злочинна,але кращої чекати для соціяліста ніби-то нема підстави,і тому треба здаватися на капітуляцію...Отже виходить,треба визнати владу більшовиків і свою власну неволю й немічність.Замість того,щоб підтримувати наш наряд в його тяжкій і впертій,хоч і тихій теперішній боротьбі,в якій більшовики що-дня здають

своїй позіції і врешті здадуться самі на капітуляцію.В.Винниченке,з своєї нетерплячки,яка вже багато шкод робила,виступає як агітатор за большевицкі злочини. Тяюке і соромне за нашого доброго письменника і кепського політика,що за чечевичну юшку /довіл собі на поворот/ продає саме дороге, саме святе у народу - його поривання до волі.

-ooOoo-

„МЕДВЕЖА ХВОРОБА."

Для свого визволення,для свого урівноправлення серед инших народів наш народ потрібує людей гідних,гордих і розумних.Самий найменший народ знаходить собі велику повагу,коли його сини гідні й горді.Тим важніше це для народу поневоленого.І такими синами нашого народу мусить стати його інтелігенція,особливо молода, революційна,значить і теперешні політичні еміґранти.Наші школи на еміграції мусять дати народові ці горді,гідні й розумні сили.І народ там під окупаціями,вже їх.Не треба пам'ятати!

А що робиться в Чадобрадах?Ось подивіться. В цьому році чеський уряд уже не дає стипендій на новий прийом студентів в Українську Господарську Академію,а справа вимагає,щоб такий прийом зробити.Річ проста:зменшити платню професурі на 6%,і матимуться кошти на 20 нових стипендій.Платня професурі така,що скорочувати її можна в такий спосіб ще два-три роки,отже і вік Академії на цей час ще продовжити можна ,а там ... може і до дому її перенесемо; це майже напевно.А 20 стипендій дали-б змогу взяти десяток студентів з Підкарпаття,а десяток з західних земель,і це малоб колосальне значіння , як для нашої цілої справи,так і для долі Академії. Хіба Академія не може таким чином спопуляризуватися і на Підкарпатті? Десяток молодих свідомих голосів за неї- це для Підкарпаття велика сила! Коли стипендій не буде,професурі врізують платню механично" на відсотків 25-ть.Тут уже й шкурне"питання.

Як же мусять повести себе гідні, горді й розумні сини України?

Це питання Падебрадські патріоти розвязали в той спосіб, що вислали "чолобитну" до польського єзуїта Шептицького, щоб: "1) Падебради благословив і 2) попів галицьких заохотив послати до Академії поповічів у науку.

Шептицький, розуміється, приїхав, бо деж тепер пошукати в світі холопів, двадцятий же вік! І от ми бачимо картину, повну ганьби і незносного сорому перед собою і перед тими чужинцями, що добродушно нас за націю мають.

Шептицького зустрічають табунами, Шептицького водять, у Шептицького сповідаються вузколобі дурні, Шептицького, нарешті, носять на руках!!! "Три дубових студента запряглися в крісло єзуїта, що важить 152 кіло!!! і таскають на собі по сходцях Академії на четвертий поверх і назад, це опудало людожерної Польщі. О, не даром сказано: "Не будь ослом, везущим ідіота!", бо такі осли ще є!

Що можно до цього сказати! Безсилі слова, щоб висловити гнів і призирство! І нема змоги втікти од цього сорому!

Кажуть, що Шептицький хворий медвежою хворобою" і тому його носили. Справді, на "всіх ініціяторах і учасниках цього дивовиська впали незмиваємі наслідки медвежої хвороби. Не одмитись вам од них! Український народ, що ждав від вас гідности й гордости, плюватиме на вас, злочинних рабів і холопів. Ви скомпромітували перед розумним, тверезим і гордим чеським народом ім'я свого, не менш гордого і розумного, українського народу! Тоді коли навіть і червоношкіря Мексика вимітає мітлою католицьких єзуїтів, коли культурний світ організує своє життя освітленим наукою розумом, коли йде великий рух до братерства працюючих, коли та держава, в якій ви живете, є демократією трудового культурного народу, що давно викинув на смітник єзуїтське кадило і йде під гаслами Гуса, Коменського, Масарика, - треба бути кретинами в політиці, щоб робити таку мерзоту!

І яка-ж вам ціна, як політичний еміграції, що лижете чобота у наймита осатанілої шляхти!

Гей, прокинсь хоч ти, студенте, протри очі і роздивись куди ти котися!

889.

-ooOoo-

МУКИ ЗМІНОВІХОВЦЯ.

Теплого передосіннього вечеру зі салі Вільсового вокзалу ґрупа Празьких зміновіховців виряджала свою голову".

Засмученними очима виглядали і оглядали в останнє виряджаючі - низеньку постать свого щасливого"голови",який по пяти роках завзятої боротьби зі світовою буржуазією" та їх українськими прихвостнями" - врешті решт дістав"дозвіл повернитися в С.С.С.Р."

Одначе од всіх більш засмучений сам ювиляр".

-- Чому"ж? Хиба не відкривається перед ним нова перспектива - праця в Г.П.У."і звязаний з нею гонорар золотими карбованцями?

Сумні,сумні думки кружляли в голові бідного голови": Хто його знає чи оцінять,чи зрозуміють його на новому становищі?"

Тут діло було певне - доки є Шаповал,праця біля будки совіцького смітнику-місії забезпечена-гавкай потрошки зза вугла.Воно хоть і страшно гавкати на самого Шаповала,але з будки не так є вже й небезпечно,хіба що в ночі присниться та й настрашить,а кінчився місяць,"гони коронки!"

А там хто його знає?"

Пора вже й проститись.

Тиснуть руки,вітають,бажають всього найкращого.

Останнім до голови" підходить хвіст" і питає Чого ж побажати,Тобі" друже,дорогий товаришу?"

" Побажай мені,щоб хоч в СССР.перестав снитися мені Шаповал!"-шепче на вухо хвостові" голова"

Паротяг свиснув і чорним вугляним димом вкрив двірець,залишаючи далеко позаду Золоту Прагу - гніздо контр-революції" і помчав"мрійного "голову" прямісенько до Червоного раю.

По трьох днях подорожування схвильований голова"вже виходив з Харьківського двірця,прямуючи в реґістраційне бюро закордоного відділу ГПУ." аби зголосити свій приїзд.Одначе,що за оказія?

На вулиці біля самого двірця величезна юрба робітників.

На електричному стовпі прилип оратор" - і розмахуючи однією рукою вигукував: Годі нас лякати розстрілами,вже не злякаєш,даєш демократію, геть терор,геть з диктатурою компартії!"

Це вимоги нашої робітничої опозиції.

У "голови" помутилося в очах."Що-ж це таке,чи

це не сон, чи часом не завезли мене помилково на збірняя ес-ерів"? Це к представники групи Шаповала на"останніх зборах еміграції домагалися цього самого. Чи не випередив часом мене котрийсь із Шаповалівських шпіонів"?

Протерши очи голова"почав оглядати юрбу. Ні, самісправжні робітники, а там і вивіска «Залізничний відділ О.Г.Н.У.» - ні, це таки Харків.

Переляканим увійшов голова" до кабінету Коменданта ГПУ" і пред'явив: дозвіл на виїзд, проходне свідетельство"і послуговий реєстр совіцької місії в Празі.

Комендант, розглянувши папери, звернувся впів голоса до урядовця: Зареєструйте, товаришу, ще одну зволоч з Пражського совсмітника".

А потім, повернувшись до голови, сухо процідив: Ви, громадянине, для користи праці ще сьогодня від їдете на Кубань, де переводиться українізація, електрофікація, каналізація та ще й інші ...ації".

Мов хто приголомшив бідного голову": Думки одна поперед одної ломили й так висохлі в Празі мозки бідного голови: Як, не пустять й побачити свій край, не давши роздивитися добре на здобутки Жовтневої революції? і це все за пятилітню самопожертвенну працю?"Одначе голова" дуже добре розумів вагу й авторитет ГПУ:"а тому вже другого дня був на місці призначення. . . .

Лише й говорилося про виступи та вимоги нової старої та инших организованих опозицій.

Мов у котлі клекотало все довкола, куди прибув новопризначений носій ідей Ленінізму.

У вечері прийшов"голова" без голови на призначене йому помешкання і, не роздягаючись, звалився в постіль, і заснув мов забитий . . .

Тяжкий сон скував вії голови" а там й пішло: Микита Шаповал грізний і"невблаганний", в повний рост, з гетьманською булавою, стоїть, розмахуючи ею прямо над головою нещасного "голови", а за ним-Лотоцькі, Дорошенки, і всі з булавами наміреними на нещасного голову. . .

Прокинувся голова увесь облитий холодним потом, руки трясуться, ноги підкошувалися...

Налапавши сірники та розсвітивши лямпу, голова сів до столу й тремтячою рукою написав до „Харківських Вістей":

"Контр-революційна укр. еміграція ще не залишила своїх мрій панувати над укр. народом. Микита

Шаповал, Лотоцький, Дорошенки об'єднались, бажаючи дістати гетьманську булаву, щоб запрягти в ярмо укр. робітників і селян!"

А в день "голова" знову читав статті про вбивства комуністів та „о нових" вимогах революції.

І заздрив він „хвостові", який залишився там десь далеко від небезпек „комуністичного раю", небезпек про комуніста."

Л.Л.К.

-ЖХ-

ЗАСМІЧУВАННЯ МІЗКІВ.

Ніяк не можна ставити на одну дошку українців емігрантів, що бажають їхати на Вкраїну для праці, з зміновіхами. Перші, примирюючись тимчасово з окупаційною владою і вірючи в перемогу українського трудового народу, шукають змоги робити користне діло і зміцнювати українські сили в ціх тимчасових умовах. Для них український визвольний рух і інтереси трудового українського люду (головне, селянства) - не втрачують своєї найвищої ваги. Зміновіхи, навпаки, продаються як проститутки, і втративши цим кроком до публічного дому (окупантської агентури) свою людську гідність і честь, з усих сил працюють на опаскудження всього того, що є по за публичним домом. З надзвичайною безсоромністю зміновіхи оплюють все те, чому вперше вклонялися, все те, що є найбільш цінного у нашого народу. Його героїчну боротьбу за визволення - опір московським навалам, повстання, партизанську боротьбу - зміновіхи обливають московською блевотою, вживаючи цінічної брехні, перекручувань... Натомість зміновіхи росхваляють большовицькі злочини над Україною, вилизуючи брудні чоботи моськовських золоторотців. Дивним дивом є таке нечувано ганебне з'явище! Дивом є для самих большовиків-окупантів, що самі далеко меньші в подібнім „усердії". Що людці ці думають про своє людське „я", про завтрашній день - трудно збагнути!

І от оця зміновіховська братія веде тепер „широку" роботу „совращенія" еміграції. Бездарність цієї роботи вопіюща, глупота її авторів непросвітна. Одначе, є наївні люде (а це пояснюється великою любовію до рідного краю й народу), що слу-

хають з зворушенням яничар-сірен. Напр., коли оповідав українець моїсейвого закону (а це й давало йому сміливість лаяти кацапів") Калюжний проте, як співає укр. хор, як він їздив до Грузії, як успішно українізовані кінографічні фільми; як взагалі українізовано дрібненьку просвітянську метушню, - де-які чулі емігранти радісно усміхалися, відчуваючи велике задоволення з цих успіхів". Тако-ж саме й про українізацію на 50, 60% (а є й на 0 %) установ, про українізацію на 50 % (останні цифри ЦК КПБУ) видавництва на Україні.

О, горе - сентіменталісти! Чи-ж за те боролась Україна! Чи-ж за те полягли вічним сном її кращі сини, щоб втішатися дрібним, загнаним просвітянством під московською пятою! Втішатися написом на фільмі, коли в великої світової війни инші народи повстали для могутнього, вільного розвитку! Коли Україна пошматована, партизана, ограблена, опльована, затоптана! Ганьба! Написи на фільму, видавництво на 50%, українізація навіть на 60% - є злочин моськовської окупації, а не успіх. Бо коли-б на Україні правила бодай та-ж комуністична партія, але українська, а не моськовська, то мови не було-б про фільми, про концерти, про українізацію видавництв. Бо це не нормально. було-б все, цілком, без вагання, українське! А урядовців, що не хотять знати українську мову, вигнали-б геть, так як Москва вигонить тих, що не хотять знати моськовської мови. Не було-б тоді ганебного знущання з українського селянства й робітництва, з української інтелегенції. Не було-б розбою й грабунку над ними, не було-б нищення наших кращих творчих соціялистичних і трудових сил! Москва й досі висмоктує кровь українську, Москва й досі держить більшу половину своїх урядників і станових, Москва й досі душить московською пресою й книгою Україну! От про що росповідать пани Калюжні, от про що кричать зміновіховські проститутки!

Державна влада на Україні трудовому народові Україні! Радам трудового селянства, робітництва і інтелегенції! Геть комуністичну панщину над селянством!

І тільки тоді, коли це станиться, можна буде сказати, що комуністична окупація, нарешті, зробила добре для Українського народу хоч тим, що перестала знущатися над ним.

-ххх-

889.

ХРОНИКА.

"Український Робітник." Світлим промінням з життя еміграції у Франції є поява Українського Робітника"органу Української робітничої спілки у Франції. Українська еміграція у Франції складається в більшости з активних учасників збройної боротьби Українського народу за своє визволення. Ведучи боротьбу з москалями всіх відтінків, Українська республіканська Армія перед переважаючими силами ворогів мусила уступити на заготовлені 20квітня 1920 року у Варшаві провідниками" позиції. Як і треба було сподіватися сою зники" вчинили тек по "приятельски": вся Армія була загнана в табори за"дроти. Це була Голгота для україн. вояків, нищення фізичне й моральне. Люди були знищені цілковито; умовини інтернування так негативно вплинули на людей, що де-хто буде носити це тавро до самої смерти.

Витворилась у людей байдужність до оточення й до всякої діяльности. Над цим не потрібно тут довго зупинятися, хто був у таборі, той це знає. Тому поява Українського Робітника", як органа укр. робітничої спілки є ще й тим цінна, що його видає укр. професійна робітнича спілка.

Бувши україн. вояки, організовавшись у робітничу спілку, сказали ясно і твердо своє слово. Вони боролися і борються за Україну без холопа й без пана, зазначуючи, що рептилії окупантів - Москалів і Поляків: Українські Вісти" і „Тризуб" не висловлюють їх"думку й бажань.

Вони повстають проти монополії й профанацій українського визволення - визвольного руху 7-10людцями, котрі за польські гроші роблять Юдину роботу, збивають та вносять заколот в українську еміграцію.

І ми розуміємо вислів просто сором жити на світі і називатися українцем", бачучи ту ганебну роботу і інтриганство, що роблять ці людці.

Можно сподіватись, що Український робітник"може стане незабаром поважним органом української політичної думки лівої еміграції.

Л.К.К.

-ooOoo-

II

СОН БРНЯННСЬКОЇ КОБИЛИ.

В 4 ч.інформаційного бюлетеня так званого т-ва Книгозбірня-читальня ім.Т.Шевченка" у Празі якийсь-то брнянець намагається,як можно більше вислужитися у своїх,певно недавніх,приятелів.

В його замітці Брно",спосіб писання і окремі слова указують на запізнену агітацію, яка не є нині в моді навіть і у СССР.,а крім того надто тхне шаблоним підхлібайством,указуючи на його мізерну істотку.Такі душі бувають лишень у рабів,котрі рабами залишаються назавжди.

Видно,що він і в угоду начальства свого не читає большовицьких газет,бо пише: вони/с.т. еміґранчики/ мало,що нездатні накивати своїм пражським учителям,які дали дряпу в цім відношенню /в донкіхотський ролі погорджуючих працюючими УСРР/ та почали висувати принціп поворотництва".

Послухайте,ми не висовували цього принціпу, а він пішов від ваших учителів,бажаючих хоч новим терміном переманити тверезих та твердих в своїх принціпах,до себе.Вони,як видно вже з слова поворочан",до ідейної еміґрації відносяться з пошаною,не хотять прикласти паскудного виразу,яким вас охрестили т.т. зміновіховства",до якого /що і самі комуністи не закривають/ ставляться з призирством,як рівнож і населення СССР.

Далі,слухайте.А ні ми,а ні наші учителі - Шевченко,Драгоманів,Франко та инші ніколи не погорджували працюючими масами,бо і більшість наших учителів,як і ми вийшли від цих працюючих,і не забуваємо свого трудового народу, як забуваєте ви і подіоні до вас галицькі доктори".Ми стояли і стоятимемо твердо на заповітах наших учителів і ніякого зрадницького поворотництва не проповідуємо і не будемо проповідувати,як ви це вам не кортіло.А тим паче не говоримо про зміновіховство.

Чи нас злякаєте працею на заводах,копальнях,фармах і под.?Це ви зміновіховці,замість пошани до праці підхалимствуєте ворогам працюючих,паразитам їх та виссачам трудящого лю-

ду: обливаєте себе в угоду їх помиями, лишень аби знайти тепле місця та не працювати.

Вам же ціну знають вже і там в радреспубліках. 8-IX-26 нам трапилася можливість інтимно говорити з інтелігентним комуністом, інженером по фаху, котрий приїхав з УРСР лишень 2-IX-26, який сказав точними словами слідуюче: ми не хочемо пускати туди цих ваших/? / зміновіховців, які є майже всі сволотою, а які нам були потріоні лишень в рр. 2I-22-23." Бачите, що вас і там не хотять, бо іменують і там вас посліднею сволотою. "Та й слушно сказано, що "хто може бути певними у тих, котрі не раз і не два зраджували своїх"? Ви як були, так і залишаєтеся рабами рабів, що маєте за своїх лишень тих, хто тримає над вами батіг.

До поворочан гідних вони вже ставились би з повагою, бо ці не зраджують своїх переєвідчень і не торгують ними, як перекупки на базарі, як то робите ви - зміновіховці.

А де це ви дістали промінь свіжої думки? Може від Харусів, Ронісів і под. ім людей, які лизали . . . ну, скажемо руку, то в одних то в других, а потім будуть і в третіх . . . а ще у кількох будут лизати? . . .

Від їх научилися ставитися до себе і до своїх платформ критично. А якої по числу? . . .

Ми з королями не пішли, бо не виганяли би Скоропадського /а будемо виганяти і ріжних там Полтавців, коли матимуть смілости навернутися на Україну з булавами/ і иншу сволоту, а ось ви, знищивши ніби-то туман народа" - богів та королів" утворюєте народу нових богів-королів - першого з них мощі т. Леніна".

Ну, а нині певно похопили п. Брянець, кому потрибний свіжий промінь думки? . . .

Ю. Гіт.

-ooOoo-

З ВАРШАВСЬКОГО ГНОЇЩА".

I. "Нічого дурнішого за ч. 46 "Тризуб" знайти не можна. Взагалі, з приїздом до редакції цього варшавського каганця Шакал-бея /влучне призвище / білі нитки повилазили цілком на-

верх."Тризуб" оверто став проповідувати поход проти соборности доводючи,з глубокодумністю особи з байки Глібова Раз у вишневому садочку",шкідливість цього гасла і корисність . . ./для Польщі/. . . поділу України.

Во істину благословив господь-бог Андрія Левицького струпом на всю голову.

2. В Парижі вийшло перше число Український Робітник",організовано Українську Робітничу Спілку".Чого-б кращё.Розумна людина з чесного українського громадянства не може не тішитися цим,ясно.Шакал-беї--ж з Варшавських смітників завили на все своє гноїще.

В ч.46 Тризуба"знаходимо ганебну і циничну держимордовську нотатку на тему: "не минула парижан гірка чаша"... Розуміється,коли в Тризубі" рекомендується націоналізм" Д.Донцова,що обзиває весь український народ фелахами,хлопами і т.п. і проповідує сваволю над народом всякої сволоти,то демократичний" уряд УНР.мусить непокоїть український робітник.

-ОоО-

СКАЧИ ВРАЖЕ ЯК ПАН КАЖЕ.

В ч.5 бюлетеню,який видає Книгозбірня-читальня",зміновіховці з приводу приїзду та докладів т.Січінського про українську еміґрацію в Америці,одеським жаргоном,запозиченими хуліганськими виразами намагаються змалювати" ціль приїзду т.Січінського до Праги.І як завжди,в першу чергу гроші,доляри і т.п.Правда, немає чому дивуватися цим насвистаним дроздам, учорашнім страшним кіннотчикам" та відомим" кооператорам,що вони так "верно" виконують покладену на них ролю нацькованих з під ґанку Віли Терезії" псів.Немає чому дивуватися також і тому,що темою їх писанини є завжди лишень гроші ,бож вони виходять зі свого зміновіховського становища,зі становища людей,у яких за час отаманування або"кооперування"прилипла не одна громядська гривня та й зараз

прилипають "рабоче-крестьянскіе" червінці. Але приходиться дивуватися тому, що співають в унісон з польськими панами. Своєю писаниною вони кидають світло на свою дійсну "працю", працю людей, що нічого не мають спільного з тим робітниче-селянським людом, в імені якого вони так люблять "виступати".

Імя т. Січінського відоме кожному свідомому українцеві і не лишень українцеві, а цілому революційному світові. Він п е р ш и й з українців в XX ст. а к т и в н е виступив в оборені селянських інтересів. Кожний селянин в Галичини памятає імя т. Січінського який в ті часи, часи глухої реакції не зупинився перед загрозою смерти і вбивством польського маґната і австрійського жандарма ґрафа Потоцького підкреслив своє віднешення до тих селянських мас, в імені яких лишень "промовляють" зміновіховці з "книгозбірні-читальні". Він, як дійсний революціонер, революціонер не сучасного московсько-комуністичного ґатунку, за пролиту селянську кров, за знущання маґната-жандарма, відповів тим ґероїчним вчинком, який примушує кожного революціонера, кожну л ю д и н у поважати його імя. І лишень пани польські та пани цілого світу, а з ними... московсько-комуністичні підбрехувачи - у к р а ї н с ь к і зміновіховці, вбачають в тов. Січінському свого ворога, який будучи засуджеником на смерть, втік до Америки і там не припинив своєї революційної діяльности, організовуючи робітничи союзи, ширючи ідею соціялізму та займаючись національно-культурною працею.

На викладі тов. Січінського було де-кілька десятків студентів-зміновіховців, які слухаючи з захопленням правдиві оповідання про життя української еміґрації в Америці, після закінчення докладу жваво аплодірували докладчикові Там не було їх "хозяїна", не було того ґатеґа, який повсякчасне відчувають ці нещасні "комуністи". Серед багатьох із них, ми в це віримо, є ще люде, які не зовсім втратили свою просто людську ґідність, але . . . вплив стамаш-

ців ,самозванців-докторів та "відомих кооператорів" все більше і більше відчувається на цих людях,і нам тепер зрозуміло чому з такою огидою з таким недовір'ям ставиться до них український нарід,до якого думають повернутися зміновіховці для "культурної праці".

Мик.Качанівський.

-ooOoo-

З М І С Т

Від редакції
Що робити?
Медвежа хвороба
Муки ем[illegible]нозіхозця
Засмічування мізків
Хроніка:
"Український робітник"
Сон Бранської могили
З Варшавського гноїща
Скачи, враже, як пан каже

Видається на правах рукопису.

Ціна зшитку 80 сотиків.

П р а г а.